

Recensies

Lichte ironie in tekst en spel

THEATER

OOM WANJA

Oom Wanja van Anton Tsjechov door de Roovers.

Toneelschuur Haarlem,
28/3; roovers.be

Fraai uitgedacht en mooi gespeeld door het hele ensemble. Onder het plaveisel zit het moeras.

Ze zitten op de veranda, het is drukkend en iedereen heeft het benauwd. De lucht is grijs. Alleen dat laatste zien we daadwerkelijk, geprojecteerd tegen de achterwand van het toneel; de rest geloven we. Het wordt verteld door de oude min. Ze vertelt ook dat het leven van de meeste personages uit *Oom Wanja* op z'n kop staat.

En dan ontwaren we een ongeregelde hoop stoelen, opeengestapeld, sommige kapot, met hun dunne poten priemend in de lucht. Wie hier plaatsneemt, zit heel ongemakkelijk. Zo veel is meteen duidelijk in de encensering door de Roovers van Tsjechovs stuk.

Oom Wanja' speelt zich af op een



Wie hier plaatsneemt, zit heel ongemakkelijk.

Foto Stef Stessel

Russisch landgoed, rond het eind van de 19de eeuw. Maar bij de Roovers geen samowar of theeservies, geen ritselende kostuums - een fles wodka à la, maar verder draait het vooral om tekst en spel - zoals we dat van dit Vlaamse collectief kennen.

Even terug naar het begin: Wanja en zijn nichtje Sonja waren redelijk tevreden met hun bestaan op het landgoed; ze werkten hard en deden dat deels om de wetenschappelijke carrière te bekostigen van Sonja's vader - een knappe professor. Maar als

het stuk begint, is die knappe professor al enige tijd neergestreken op datzelfde landgoed. Hij heeft de jarenlange routine verstoord, en vooral ook met de introductie van zijn veel jongere vrouw Jelena onrust gebracht. In deze microkosmos weet niemand meer waar-ie aan toe is. Of was. Een maatschappijtje in verwarring.

Hummelinck Stuurman Theaterbureau bracht *Oom Wanja* vorige maand in een stomende, aardse, aangrijpende encensering. Die van de Roovers is subtieler, etherischer, minder op de directe emotie. Fraai uitgedacht, mooi gespeeld door het hele ensemble, en met een zekere lichte ironie gebracht - maar onder het plaveisel weet je het moeras.

Even lijkt het zich met al zijn verzwellende kracht te manifesteren: wanneer de professor voorstelt het landgoed gewoon maar te verkopen, zodat hij zich een villa in Finland kan aanschaffen. Die scène schrijnt als was je zelf onverhoopt op een van die kapotte, akelige stoelenwrakken neergeploft.

Dan herpakken de personages zich weer, en vervolmaken de Roovers op waardige wijze hun eigen variant van wat ze zelf betitelen als 'één van de mooiste Russische klaagliederen over liefde en vergankelijkheid'.

Karin Veraart